

Божие СЛОВО



ГОДИНА XXXVI, БРОЙ 05 (308) • 2026 година

ISSN 08615519

цена 0,82 €



ТИ НЕ СИ САМ В ПУСТИНЯТА

Историята за Агар и нейния син Исмаил е една от най-вълнуващите, записана в Библейската книга Битие.

Самотата, която никой не вижда

Едно от най-тежките човешки преживявания е да се чувстваш сам. Можеш да бъдеш сред хора и въпреки това да се чувстваш сам. Да имаш семейство и да се чувстваш неразбран. Да бъдеш в църква, да се усмихваш, да служиш и да поздравяваш хората, а вътре в себе си да носиш болка, за която никой не знае. Понякога най-болезненият въпрос не е:

"Защо ми се случва това?„, а: **"Някой вижда ли през какво преминавам?„**

Историята на Агар ни дава отговор къде е Бог в тези ситуации.

"И тя нарече името на Господа, Който ѝ говореше: Ти си Бог, Който вижда.„ (Битие 16:13) Да! Бог те вижда. Бог те чува. Бог е с теб.

Агар не е централният герой в историята на Авраам. Тя е слугиня. Египтянка. Чужденка. Жена без особена власт и без право да определя собственото си бъдеще.

За хората тя може да е била просто "слуги-



нята. Но Бог я познава по име. Той я намира в пустинята. Говори ѝ. Чува я. И ѝ показва бъдеще. Агар прави една от най-силните изповеди в книгата Битие: "Ти си Бог, Който вижда.„

На еврейски това е свързано с името: Ел Рои - Бог, който ме вижда.

1. Бог те вижда дори когато си въввлечен в проблем, който не си избрал

Историята започва с опит да се изпълни Божието обещание по човешки начин. Бог е обещал на Аврам потомство. Но времето минава. Сара не вижда изпълнение на обещанието и предлага свое решение: "Ето сега, Господ ме е затворил, та не раждам; влез, моля, при слугинята ми...", (Битие 16:2)

Аврам се съгласява. Агар забременява. И вместо мир идват: ревност; напрежение; конфликт; унижение; болка. В крайна сметка Агар бяга. Важно е да видим, че Агар не е тази, която измисля плана. Тя е въввлечена в решение, взето от други. **Понякога страдаме от последствията на решения, които не сме взели.** Може би някой днес носи последствията от: грешка на родител; решение на съпруг или съпруга; неправилно отношение на лидер; семейна ситуация, която не е избрал; несправедливост на работното място; чужда грешка.

И въпросът е: **"Защо аз трябва да преминавам през това?,"**

Агар вероятно е имала същия въпрос. Но историята ни показва: **Дори когато хората те въввлекат в проблем, Бог няма да те изостави в него.** Агар е избягала. Тя е сама, бременна, наранена, отхвърлена. Несигурна за бъдещето. И се намира в пустинята. Но точно там се случва нещо удивително:

2. Бог те намира, познава и вижда в твоята пустиня

"А Господният ангел я намери при един воден извор в пустинята...", (Битие 16:7)

• Агар не намира Бога. Бог намира Агар.

"Господният ангел я намери...", Това е една от най-красивите истини в тази история. Агар може би се чувства изгубена. Но тя не е изгубена за Бога. Тя може да не знае накъде отива. Но Бог знае точно къде се намира.

• **Ти може да не знаеш пътя, но Бог знае къде си. Бог знае къде е твоята пустиня.** Пустинята на Агар е реално място. Но нашите пустини невинаги са географски места. Понякога пустинята е: период на чакане; семейна криза; финансова трудност; разочарование; загуба; духовна сухота; чувство на отхвърляне; страх за бъдещето.

Може би днес ти си в пустиня и си казваш: "Не знам накъде да вървя...", "Не знам какво ще стане...", "Не виждам изход...". Но Божието послание е: "Аз знам къде си...". Псалмистът казва: "Господи, Ти си ме изпитал и познал. Ти разбираш помислите ми отдалеч...", (Псалм 139:1-2)

А Иисус казва: "И космите на главата ви всички са преброени...", (Ев. Матей 10:30)

3. Бог не само знае къде си - Той те познава лично

"И Господният ангел ѝ каза: Агар, слугиньо на Сара...", (Битие 16:8) Колко лично! Бог я нарича: **"Агар..."**, Иисус казва: "и овцете слушат гласа Му; и вика своите овце по име, и ги извежда...", (Ев. Йоан 10:3)

Това означава, че Бог те познава лично. Твоята история, минало; рани; страхове; молитви; сълзи.

4. Бог вижда това, което другите не виждат



П-р Владимир със съпругата си Борислава

След срещата си с Бога Агар прави една невероятна изповед: "И тя нарече името на Господа, Който ѝ говореше: Ти си Бог, Който вижда...", (Битие 16:13) Това е централната истина: **Ел Рои - Богът, който ме вижда.** Има огромна разлика между: "Бог вижда всичко...", и: **"Бог вижда мен..."**. Може всички да мислят, че си добре. Но Бог вижда какво има в сърцето ти.

5. Иисус вижда хората, които другите подминават. В Новия Завет виждаме същото Божие сърце в служението на Иисус.

• Иисус разбира и твоята болка

"Защото нямаме такъв Първосвещеник, който да не може да съчувства в нашите немощи...", (Евреи 4:15) Иисус познава: отхвърлянето; предателството; самотата; несправедливостта; сълзите; болката. Затова, когато страдаш, не се молиш на Бог, Който не разбира. **Молиш се на Бог, Който те вижда и разбира.**

6. Бог не е далечен наблюдател - Той ти говори

Бог пита Агар: "Откъде идваш и накъде отиваш?", Той не задава този въпрос, защото няма информация. Исква Агар да спре. Да се замисли. Да погледне истината.

"Откъде идваш?," Какво те доведе дотук? Какво се случи? Каква болка носиш? **"Накъде отиваш?,"** Какъв е твоят план? На какво разчиташ? Къде търсиш сигурност?

Понякога Бог задава въпроси не защото не знае отговора, а защото иска ние да се изправим пред състоянието на сърцето си.

Бог не е безразличен към твоята ситуация. **Той влиза в разговор с теб.** Агар отговори с едно изречение: "Бягам от лицето на господарката си Сарая...", (Битие 16:8) Без излишни думи и много обяснения. Без дълги извинения и оплаквания. Виждаме, че Ангелът Господен нямаше намерение просто да се запознае със ситуацията на Агар, просто да ѝ покаже съчувствие и състрадание. Той имаше повече от това.

Хубаво е някой да ти съчувства, но още

по-хубаво е да ти помогне и да те изведе от проблема. Последваха две много важни неща, които Бог каза на Агар, които са важни за нас днес: 1. **Заповяда ѝ какво да направи!** "А Ангелът Господен ѝ рече: Върни се при господарката си и покори се под властта ѝ...", 2. След заповедта последва **обещание.** "Ангелът Господен още ѝ каза: Ще преумножа потомството ти дотолкова, че да не може да се изброи поради своето множество...", (Битие 16:9-10)

Ако Агар не беше се покорила на заповедта, нямаше да се изпълни и обещанието. Ако беше казала: "Ама ти не знаеш колко зле се отнася Сарая с мен. Тя ме унижава, хока, навиква! Мисля, даже, че открито ме мрази. Няма никакъв шанс да се върна при тази злоба! ",... Обещанието нямаше да влезе в сила. **Обещанието се материализира, само след покорство на Божията заповед!**

ВТОРАТА ПУСТИНЯ - КОГАТО ИЗПИТАНИЕТО СЕ ВЪРНЕ

Агар среща Бог в пустинята. Чува гласа Му. Получава заповед и обещание. Минават години. Тя се е покорила. Обещанието се изпълнява. Минават няколко години на крехък мир със Сарая. Исмаил расте.

Исаак е роден. И се заформя нова буря. "Изпъди тази слугиня и сина ѝ...", (Битие 21:10)

Агар отново се озовава в пустинята. Отново е отхвърлена. Вече не сама. Детето, което преди години беше в утробата ѝ, и Бог ги спаси и нея и него, умира от жажда. И тя не може да гледа.

7. Срещата с Бога не означава, че никога повече няма да преминаваш през трудности. Вярата не е обещание за живот без пустини. Иисус каза: "В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света...", (Ев. Йоан 16:33) "Аз съм с вас през всички дни до свършека на века...", (Ев. Матей 28:20)

Това е разликата. **Не: "Няма да има пустиня...", А: "Няма да бъдеш сам в пустинята..."**

"И водата в меха се свърши...", (Битие 21:15)

Когато твоите ресурси свършат, Божията грижа не свършва.

Това е един от най-тежките моменти в историята. Агар поставя Исмаил под едно дърво и се отдалечава, защото не може да гледа страданието му. Тя плаче. Това е моментът, в който човек казва: "Повече не мога..", Може би и ти си бил там. Когато свършат: силите; търпението; парите; възможностите; човешката помощ. Но историята на Агар ни казва:

Това, че твоите ресурси са свършили, не означава, че Божиите са свършили.

Понякога Бог позволява да стигнем до края на собствените си сили, за да разберем, че нашата надежда не е в това, което ние можем. **Нашата надежда е в това, което Бог може.**

Бог чува твоя вик

"Бог чу гласа на момчето....", (Битие 21:17)

Първата пустиня ни показва: Бог вижда.

Втората пустиня ни показва: Бог чува.

Понякога нямаме думи. Апостол Павел казва: "...самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания..", (Римляни 8:26) Небето разбира това, което хората не могат да разберат. Може би си се молил: **"Господи, не знам какво да кажа.."** Това също може да бъде молитва. Петър казва: "...възложете на Него всяка ваша грижа, защото Той се грижи за вас..",

(1 Петрово 5:7)

8. Бог не те оставя в твоя страх - Той ти дава посока

Бог казва на Агар: "Какво ти е, Агар? Не бой се...", (Битие 21:17)

Бог първо се обръща към нейното състояние. Той вижда страха, болката. И след това ѝ дава посока: "Стани, вдигни момчето и го дръж за ръка...", (Битие 21:18) Това е Божият начин. Бог не само казва: **"Не бой се.."**, Той казва: **"Стани.."**, Бог дава утеха, но дава и посока. Понякога след Божието: **"Не бой се.."**, идва: **"Направи следващата крачка.."**

Иисус прави същото.

На Петър, който потъва във водата, Иисус първо протяга ръка. После го изправя.

(Ев. Матей 14:28-31)

На учениците в бурята Иисус не просто им казва да не се страхуват. Той влиза в тяхната ситуация. На хората, които идват при Него с тежести, Той казва: "Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя..", (Ев. Матей 11:28)

9. Бог не само вижда проблема. Той влиза в него с теб.

Бог отваря очите ти да видиш неговата помощ

"Тогава Бог отвори очите ѝ и тя видя кладенец с вода..", (Битие 21:19)

Това е един от най-силните моменти. Не мех или чаша. А цял кладенец. Достатъчен за много чаши. Кладенецът е там. Но Агар не го вижда. Проблемът не е, че няма решение. Проблемът е, че болката е заслепила погледа ѝ.

Кризата може да стесни нашето виждане. Понякога отговорът е по-близо, отколкото мислиш.

Божията помощ може да дойде чрез: Словото Му; молитва; човек; отворена врата; нова

възможност; мъдрост; сила; решение, което не си виждал. Моли се: **"Господи, отвори очите ми, за да видя това, което Ти вече си приготвил.."** Колко пъти ние казваме: **"Господи, къде си?.."** А истината е: **Той върви с нас.**

10. Бог вижда бъдеще, когато ти виждаш само край

Агар вижда: края на водата, края на силите, края на надеждата. Бог казва: "...ще го направя голям народ..", (Битие 21:18)

Каква разлика! Агар вижда край. **Бог вижда бъдеще.** Агар вижда смърт. **Бог вижда живот.** Агар вижда пустиня. **Бог вижда обещание.** Това е една от най-големите разлики между човешкия и Божия поглед.

Ние виждаме момента. Бог вижда историята. **Ние виждаме проблема.** Бог вижда пътя. **Ние виждаме днешния ден.** Бог вижда утрешния. Павел казва: "И знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога..", (Римляни 8:28) **Това, което за теб изглежда като край, може да бъде началото на нещо ново в Божия план.**

11. Най-голямото обещание: Бог е с нас
Иисус обещава, че няма да ни остави

"Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас довека..", (Ев. Йоан 14:16) И още: "Няма да ви оставя сираци..",

(Ев. Йоан 14:18)

А накрая Иисус обещава: "И ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на века..", (Ев. Матей 28:20) Не само в добрите дни. **През всички дни.** Не само на планината. **И в пустинята.** Не само когато имаш отговори. **И когато си объркан.** Не само когато си силен. **И когато си плачеш. Ти не си сам!**

12. Как да живеем, когато се чувстваме сами?

• **Бъди честен пред Бога**

Не трябва да се преструваш. Не е нужно да казваш: "Добре съм..", когато не си добре. Кажи на Бога: "Господи, страх ме е, боли ме, уморен съм, не разбирам..", Иисус в Гетсимания казва: "Душата Ми е прескърбна до смърт..", (Ев. Матей 26:38) Вярата не означава да отричаш болката. **Вярата означава да занесеш болката си при Бога.**

• **Не бягай от Бога - ела при Него**

Иисус казва: "Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя..", (Ев. Матей 11:28)

• **Позволи на Бога да отвори очите ти**

Понякога не се нуждаем първо от нова ситуация. Нуждаем се от нов поглед. Моли се: **"Господи, покажи ми какво не виждам.."**

Покажи ми: Твоята помощ; път; вярност; следващата крачка.

• **Не се отказвай в пустинята**

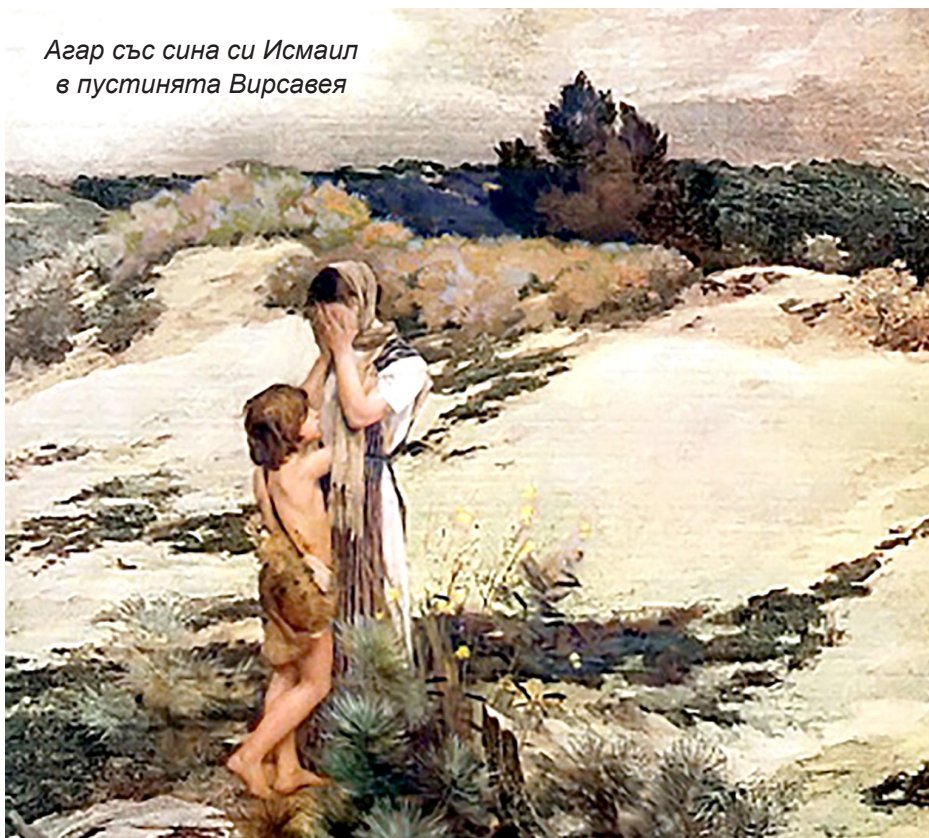
Апостол Павел казва: "Нека не ни дотяга да вършим добро; защото, ако не отслабнем, ще пожънем своевременно..", (Галатяни 6:9)

Не изграждай постоянен дом в място, през което Бог те превежда. **Продължавай да вървиш.** Моли се:

"Господи, благодаря Ти, че ме виждаш. Благодаря Ти, че познаваш моята история, моите съзми, моите страхове и моите битки. Благодаря Ти, че когато не виждам път, Ти виждаш бъдеще. Когато моите сили свършат, Твоята благодат не свършва. Отвори очите ми, за да видя Твоята помощ. Дай ми сила да направя следващата крачка. И ми помогни никога да не забравям, че чрез Иисус Христос не съм сам. Ти си с мен през всички дни. В името на Иисус. Амин.."

П-р Владимир Владимиров

Агар със сина си Исмаил
в пустинята Вирсаея



ВОЮВАНЕТО НА ВЯРВАЩИЯ

В Откровение на Йоана, когато Иисус говори на 7-те църкви, Посланието Му до всяка от тях завършва с израза: „Който победи...“ и следва благословието, което е приготвил за него. Бог гледа на всеки от нас вярващите и очаква да ни види победители в попрището, което ни е определил – във **воюването**, което е положил пред нас!

Да, тук Библията не говори за победители в състезание или надпревара – а за **победители в битки и воюване**. Но Бог не е ли Бог на мир? – Да, но мира идва само чрез пълна победа.

Бог е воин

„Господ е силен Войн; името Му е Йехова.“ (Изход 15:3)

„Господ ще излезе като силен мъж, ще възбуди ревността Си като войн, ще извика, да! Ще изреве. Ще надделее над враговете Си.“ (Ев. Исая 42:13)

Иисус е воин

„След това видях небето отворено, и ето бял кон, и **Онзи**, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и съди, и **воюва праведно**... И небесните **войски**, облечени в бял и чист висон, Го следваха на бели коне. От **устата Му излизаше остър меч**, за да порази с него народите...“

(Откровение 19:11, 14, 15а)

Божие ангели са войни

Михаил и Гавраил. Господ на Войнствата (Господ Саваот). Ако нашият Бог, Небесен Баща и нашият Спасител, Иисус са войни – можем ли ние да кажем – „Ние не сме, нямаме нищо общо с това.“?

„Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители **на тъмнината**, срещу **духовните сили на нечестията** в небесните места.“ (Посл. Ефес. 6:12)

Библията ясно говори и описва една личност, която присъства и влияе върху живота на хората почти

от самото сътворение до сега. Това е Сатана (от еврейски): „противник“, „враг“, „запречващ пътя ти“, „съперник“, „обвинител“ в съд. Сатана е „князът на въздушното владение.“

И така – когато имаш враг или противник – резултатът е, че си въвлечен във воюване. Даже тук не става дума само за Християнството, а за всички хора по лицето на земята. Чрез Сатана (дявол) влезе греха

БОЖИЕТО ВСЕОРЪЖИЕ

Препасани с истина през кръста;
Бронен нагръдник - правдата;
Краката, обути с готовност за благовестие;
Щит - вярата;
Шлем - спасението и Меча на Светия Дух.



в човечеството с цел да го унищожи и да прати всеки човек в ада. Не се притеснявай за живота си поради битката със Сатана и греха! Тя е вече спечелена от Иисус на кръста! Ако си приел и изповядал Иисус като Господ и Спасител – победата на Иисус е и твоя и в живота ти днес!

„И седемдесетте се върнаха с радост и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас. Той им рече: Видях Сатана, паднал от небето като светкавица. Ето, **давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпиони, и власт над цялата сила на врага**; и нищо няма да ви повреди. Обаче **недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, защото имената ви са написани на небесата**.“

(Ев. Лука 10:17)

Сега няма да говоря за воюване за нашите души, за нашите болести и проблеми... Бог има по-голяма цел и задача за живота ни.

- Да воюваме за душите на другите – на спасените, на отдалечилите се от Бога.

- Да ги **доведем до Христос**.

- Да отидем **до тях – сред хората** – и да бъдем **носители на Божията любов**.

„А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез (Иисуса) Христа и **даде на нас служението на примирението**, тоест, че Бог в Христа примири света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и **че повери на нас посланието на примирението**. И тъй, от Христова страна **сме посланици**, като че Бог **чрез нас умолява**; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога.“

(2 Коринтяни 5:18 -20)

Една основна част от мисията, поверена ни от Бога, е да отидем и да бъдем сред хората – тези, които имат нужда от примирение с Бог. Но да сме там при тях като посланици на Бога – те да виждат живота ни и да разпознават, че сме вярващи, различни от тях, посланици.

Ако просто сме като тях, като едни от тях – каква полза? Това е част от битката, в която сме въввлечени – да сме Христови посланици – там, сред хората, сред невярващите – **те да виждат разликата в нас!**

● **Ако говорим като тях**

Ако слушаме и се увличаме по тяхната музика (тук говоря за музика, която носи духа на света и всички добре знаем каква е тя). Ако пием това, което те пият. Ако пушим цигари заедно с тях... и няма да изброявам другите неща.

● **Ако сме във всичко това, в което те живеят**, и от което искат да се освободят – съзнателно или несъзнателно –

● **Тогава на какво или на кого сме посланици?**

„Никой, който служи като войник, **не се заплита в житейски работи**, за да угоди на този, който го е записал за войник.“

(2 Тимотей 2:4)

И така – в тази битка трябва да носим Божие оръжие – а не оръжията на света. „Но да благодарим на Бога, Който винаги ни води в **победно шествие в Христа** и навсякъде **изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него**. **Защото пред Бога ние сме Христово благоухание за тези, които се спасяват**, и за онези, които погиват. На едните сме смъртоносно уханье, което докарва смърт, а на другите – животворно уханье, което докарва живот. И за това дело кой е способен? Ние сме; защото не сме като мнозина, които преправят Божие слово, но говорим искрено в Христа, като от Бога, пред Бога.“

(2 Коринтяни 2:14)

Да отидем до хората.

„И всеки ден **прекарвах** еднородно в храма и разчупвах хляб по къщите си, и приемах храна с радост и простосърдечие, като **хвалех Бога, и печелех благоволенieto на всичките люде**. А Господ всеки ден прибавяше към тях онези, които се спасявах.“

(Деяния 2: 46-47)

Защо бяха в храма?

Заради жертвите? Ритуалите?



Не! Защото хората, множествата бяха там!

„...сложиха ръце на апостоли-те и положили ги в общата тъмница. Но ангел от Господа през нощта отвори вратата на тъмницата, изведе ги и каза: **Идете, застанете в храма и говорете на люде-те всичките думи на този живот**.“ (Деяния 5:18-20)

Чудесно е да сме тук – в сградата на църквата и да се изпълваме с Божие присъствие и Слово. Но следващата стъпка е да сме навън при хората. Там е нашето призвание! Тук е нашата подготовка – зареждане – **там е мисията ни!**

Къде е нашето място в това воюване?

● Бог воюва и владее - на Небето
● Ангелите Му воюват в поднебесната

● Исус беше в битката, докато беше на земята – и победи Сатана чрез кръста: „И тъй, понеже децата са съществата от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, **за да унищожи чрез смъртта онзи, който има власт над смъртта, тоест дявола**, и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подложени на робство.“ (Евреи 2:14-15)

● Сега Исус е на Небето и ще дойде обратно да довърши напълно победата над Сатана, смъртта, ада.

● И тук идваме ние – **новоро-**

дените вярващи, които Исус **остави на земята** – да бъдем Неговите посланици с Евангелието за спасението и **да воюваме за душите на неспасените**.

Но той не ни остави сами – изпрати ни Святия Дух да ни помага!

“Защото оръжията, с които **воюваме**, не са плътски, но чрез Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме (съсипваме) помисли и всичко, **което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа**.”

(2 Коринтяни 10:4-5)

Имаме битки, в които да воюваме: за нашите деца, внуци; братя, сестри; родители, близки - за техните души.

Как го правим това?

● Когато използваме **истината** – говорим я и я издигаме чрез живота си.

● **Чрез молитва.**

● Когато говорим **Божие Слово**. “Защото Божие слово е живо, деятелно, по-остро от всеки двуостър меч, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и издирва помислите и намеренията на сърцето.”

(Посл. Евреи 4:12)

● Също когато говорим Божие Слово – Бог го потвърждава като **върши чудеса**.

● **Чрез нашето хваление.**

Най-великият войн в Библията беше и най-великият хвалител – Давид! „А **те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване**; **защото не обичаха живота си до толкова че да бягат от смърт**.“

(Откровение 12:11)

Като Църква – се **молим „вътре“**, но сме **и там, „навън“** - със свидетелството за Исус. И двете са **воюване**. Използване на оръжията, които са ни дадени в битката за душите на хората – и на близки, и на далечни.

Нека целта и молитвата ни да са: чрез живота си и чрез всичко, което сме и правим – според действието на Святия Дух – **да бъдем „ухание за живот“**. **Да воюваме за душите на другите!**

Янко Енев

ОЧАКВАНИЯ И РАЗОЧАРОВАНИЯ

1. Отношенията ни с другите

Притчата за блудния син е може би най-популярната история от Библията. При завръщането на блудния син, бащата го посреща по възможно най-пищния начин – заколи угоено теле, облича го с най-хубавата премяна и т.н. Когато поголемият брат разбра за това, се огорчи, защото баща им никога не се е държал така с него, въпреки че е останал верен.

(Ев. Лука 15:11-32).

Къде е проблемът в тази ситуация? **Верният син** имаше **очаквания**. Те се изразяваха в това, че ако брат му се завърне, няма да бъде „почетен“ по начина, по който баща им го е направил. Но тези очаквания са опровергани от бащата, който заради любовта към децата си, прие блудния си син, без да таи каквото и да било огорчение.

Какво ни показва това? Поголемият син имаше очаквания, които не бяха изпълнени, от което последва **огорчение**.

Ако го погледнем през ежедневието ни, това би изглеждало така: имам очакване към тези, които смятам за близки, че ще се отзоват, когато ги повикам, ще отворят дома си за мен, в момент на нужда, ще кажат истината в очите ми, когато ги попитам нещо.

Приемаме такива очаквания за нещо нормално. Но нека се запитаме, другите знаят ли, че ги имаме. Защото ако отговорът е „Не“, то шансът да се разочароваме в бъдещето е повече от възможен. И тогава не е наша работа да обвиняваме другите, а само и единствено себе си.

Връзката между очаквания и разочарования е още по-видна от една история в Стария завет. Ахитофел (дядото на Витсавее) беше от най-близките съветници на

цар Давид. Толкова близък е бил, че неговите съвети са толкова уважавани от Давид, като в Словото е записано, как: „В онова време съветът, който даваше Ахитофел, бе считан като че ли някой бе търсил съвет от слово на Бога; такъв се считаше всеки Ахитофелов съвет и от Давида и от Авесалом“ (2 Царе 16:23). Когато Авесалом, синът на Давид, въстана срещу баща си, той привлече Ахитофел на своя стана. Давид беше толкова огорчен от предателството, че пише Псалми 41 и 55, които са изпълнени с тъга от разочарованието. Даже в Псалм 55:12-13, Давид пише: „Понеже не беше неприятел, който ме укори, - Това бих претърпял, - Нито беше оня, що ме мразеше, който се подигна против мене, - Тогава бих се скрил от него; Но ти, човек равен на мене, Другар мой, и мой близък приятел“. Давид не би се огорчил, ако търпеше такова поведение от непознати и неприятели. Но защото той имаше очакване, че Ахитофел ще му е верен, той остана разочарован.

Изводът е, че нашите очаквания са причината за разочарованията с които се сблъскваме. Но ние трябва да се предпазваме от огорченията. Затова и Бог ни даде универсалното лекарство – **прошката**. Защото **огорчението е задържана скръб**, която толкова се е вкоренила в нас, че влияе на отношенията ни с другите. Но простим ли, ние изкореняваме причината за бъдещи спорове и кавги, които могат да доведат само до едно, още по-голямо огорчение. В този смисъл Павел пише: „Всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас; а бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас“. (Ефесияни 4:31-32)

2. Отношенията ни с Бог

Освен очаквания към другите, доста често ние имаме очаквания и към Бог. Две истории правят голямо впечатление за това – еврейският народ преди да влезе в Обетованата земя и историята с учениците по пътя за Емаус.

Когато еврейският народ беше на стан във Фаранската пустиня, Бог заръча на Мойсей да изпрати съгледвачи в Обещаната земя, да проучат земята и народът, който живее там. Когато чуха, че в тази земя наистина текат мляко и мед, но живеещите там са силни и в укрепени градове, евреите се изплашиха от силата им (Числа 13). Тази земя беше обещана на потомството на Авраам (Битие 12:7). И целият Израил имаше очакване, че щом тази земя им е обещана, тя ще им бъде „дадена“. Те разчитаха на Божието обещание, но не бяха готови да предприемат стъпки, за да се случи. Точно обратното. Бог искаше от тях да вземат дейно участие в получаването на обещаното им. Затова чрез Мойсей Той им каза: „Когато минете през Йордан в Ханаанската земя, изгонете от пред себе си всичките жители на земята, изстребете всичките им изображения, унищожете всичките им леяни идоли, и съборете всичките им оброчища. И завладейте земята и заселете се в нея; защото на вас съм дал тая земя за наследство.“

(Числа 33:51-53)

Какво ни учи тази история? Че нашите очаквания към Бог се сбъдват, но не винаги по начина, по който си го представяме. Същото може да се наблюдава и в историята с учениците по пътя за Емаус. Клеопа и неназованият ученик се надяваха, че Исус ще избави Израил. (Ев. Лука 24:21)

Но тяхната представа за избавление беше освобождаване от потисничеството на Рим. Христос обаче направи много по-велико дело. Той избави всички, които вярват в Него от потисничеството на Света. По един човешки начин, те имаха очаквания към обещанията в Словото. И тези обещания се сбъднаха, но не успяха да го разберат, защото оставаха с човешките си разбирания. Иисус обаче в цялата си милост им разтълкува всичко от пророците, което беше написано за Него.

Същото направи и в Йерусалим, като отвори умовете на учениците, за да разберат Писанията. Тогава те разбраха истински значението на пророчествата. (Ев. Лука 24:45)

3. Липсата на очаквания – благословение

Бог благославя, когато отиваме при Него без никакви користни очаквания. Иисус беше пренебрегнат от Божия народ, който имаше пророчества за идването Му, видя чуж-

десата, изживя присъствието Му и въпреки това, не Го призна. „И те, понеже бяха несъгласни помежду си, се разотиваха, като им рече Павел една дума: Добре е говорил Светият Дух чрез пророк Исаия на бащите ви, когато е рекъл: Иди, кажи на тия люде: Със слушане ще чуете, но никак няма да схванете;

И с очи ще видите, но никак няма да разберете. Защото затлъс-тя сърцето на тия люде. И ушите им натегнаха. И очите си затвори-ха. Да не би да гледат с очите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат та да ги изцеля. Затуй, да знаете, че това Божие спасение се изпрати на езичниците; и те ще слушат. Защото са блажени тези, които не са видели, а са повярвали.“

(Деяния 28:25-28)

Трябва да отиваме при Бога от любов, не само когато сме в нужда. Христос ни учи, че трябва да сме като децата. „Ако не се обърнете като дечицата никак няма да влезете в Небесното царство, (Матей 18:2-4).

Затова и Иисус казва „Който смири себе си като това детенце...“

Затова и казват, че вярата на един човек си проличава в добрите времена. Защото всеки се обръща към Господа, когато има тегоби пред себе си, но рядко се сеща, когато всичко му изглежда наредено.

Бог ни е заръчал да пазим сърцата си, защото те са изворите на живота (Притчи 4:23). Затова и ние следва да се пазим от разочарованията, които водят до огорчения. Но това е възможно, единствено ако променим мнo-гo гледа си. Да, невъзможно е да нямаме очаквания, но следва да се запитаем, правилните ли са те. Ако имаме очаквания към хората, ние ли сме си ги вътълпили, и ако това е така, какъв плод ще принесат те? Защото по плодът ще познаем дали сме Господни. Затова си задавам следния въпрос: Какво очакваме – Господното царство, или нещо на земята? Останем ли само с очаквания тук на земята, Божие може да ни избяга.

Благой Гинев

НОЕМВРИ - МЕЖДУНАРОДЕН МЕСЕЦ НА БИБЛИЯТА



1. Колко са блаженствата, описани в Матей 5 глава?
а) 7; б) 10; в) 9; г) 6

2. Как се казва бащата на Йосиф?

а) Яков; б) Матан; в) Ахим; г) Елеазар

3. Кое име се превежда от еврейски на български „Бог с нас“? а) Иисус; б) Йоан; в) Христос; г) Емануил

4. Какво ще стане с „чистите по сърце“ според Матей 5:8?

а) Те ще видят Бога; б) Ще имат много приятели; в) Те ще се наситят; г) Ще им се покаже милост

5. Какво мислеше за Иисус цар Ирод, когато разбра за Него в Марко 6:14? а) един от пророците; б) бунтовник; в) възкръсналият Йоан Кръстител; г) еретик

6. От какво беше облеклото на Йоан Кръстител?

а) вълна; б) лен; в) коприна; г) камилска козина.

7. Къде ще бъде сърцето ти според Матей 6:21?

а) при любимия човек; б) при семейството ти; в) при Бога; г) при съкровището ти

8. От кого сме много по-скъпи според Матей 6:26?

а) полските зверове; б) небесните птици; в) горските цветя; г) ангелите

9. От какво беше болна тъщата на Петър в Матей 8:14?

а) проказа; б) треска; в) слепота; г) малария

10. Как се казва братът на Симон-Петър?

а) Яков; б) Андрей; в) Юда; г) Симеон

11. Какво направи Иисус първо на сутринта, след като изцери тъщата на Петър според Марко 1?

а) Молеше се; б) Изцеряваше болни; в) Проповядва в синагогата; г) Поучаваше учениците си

12. Защо Иисус изцери парализирана, когото спуснаха през покрива според Марко 2? а) Защото е добър; б) роднина; в) Бог така Му нареди; г) видя вярата им

13. Как е името на първосвещеника, споменат в Марко 2:26? а) Авиатар; б) Анна; в) Захарий; г) Давид

14. Какво поиска сатана в последното си изкушение към Иисус в пустинята? а) да превърне камъните на хляб; б) да се отрече от Бог Отец; в) да му се поклони; г) да скочи от храма

Отговори: 1-в; 2-а; 3-г; 4-а; 5-в; 6-г; 7-г;
8-б; 9-б; 10-б; 11-а; 12-г; 13-а; 14-в.



П-р Емануил със съпругата си Силвана

„Четири неща има на земята, които са малки, но са извънредно мъдри: мравките, които не са силен народ, но лете приготвят храната си; дивите зайци, които са слаб народ, но поставят жилищата си на канара; скакалците, които нямат цар, но излизат всички по дружини; и гущерът, който можеш да хванеш в ръка, но пак се среща в царските палати.“
(Притчи 30:24-28)

1. Мравките предварително приготвят храната си.

Във време на изобилие се приготвят за време за оскъдица. Лятото, когато по полетата има леснодостъпна храна, ден след ден неуморно събират храна за зимата, когато условията са неблагоприятни.

Библията казва, че има подходящо и достатъчно време за всяко нещо под слънцето и ни насърчава да не бъдем лениви, но да използваме пълноценно благоприятното време. Човек, може да губи и да печели в живота, но времето, което ни е поверено, е ограничен изчерпаем ресурс.

Оползотворяваме ли го, инвестираме ли го в смислени неща? Или го пилеем безумно? Виждали ли сте хора, които просто седят така с блуждаещ и безизразен поглед? И когато ги попита някой „Какво правите?“, отговарят „Убивам време.“ Не пилейте, а купувайте време; разглеждай го като една от най-големите ценности в живота; отнасяй се с него като с нещо много скъпо.

Имаме ли далновидност и духовна прозорливост да разбираме времената, в които живеем? Разум да оползотворяваме благоприятните условия и да не пилеем във време на изобилие, но да съхраняваме ресурси за трудни времена, защото такива неизбежно се случват в живота?

2. Зайците избират скалите за своите жилища

Зайците, които са тревопасни животни са в по-ниска част на хранителната верига спрямо по-големите от тях хищници. Единственият

начин да се предпазят от нападение, е да намерят труднодостъпни и защитени места. Сигурни места, където да си осигурят защита и спокойствие. Текстът ни казва, че скалите са за тях това място.

Това ни напомня за двата типа хора, за които говори Иисус Христос. Такива, които **изграждат живота си на пясъчна основа** и биват уязвими спрямо бурите и стихииите на живота. В такива моменти и периоди всичко сякаш рухва и остават без почва под краката си и потъват.

И такива, които **избират солидната основа, каквато е скалата**, и устояват теста на времето. Ап. Павел развива тази идея като казва, че хората градят с различни материали „злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама.“
(1 Коринтяни 3:12)

Огнят изпитва устойчивостта на тези материали и знаем какъв е резултатът. Това има духовен и същевременно практичен смисъл.

В живота на християнина, основата би трябвало да бъде Иисус Христос и неговото учение. Плодът на Духа разкрива подходът, който виждаме у Христос. Подход, който е гравитен и устойчив във времето за изграждане на успешни и устойчиви взаимоотношения с Бога и хората. Тези устойчиви гравитни материали са: любов, радост, мир, дълготърпение, доброта, грижа за хората, вяра и посвещение, смирение и кротост, самоконтрол.

(Посл. Галатяни 5:22-23)

3. Скакалците са задружни и добре организирани. Колективистични и индивидуалистични култури

В основата на теорията на психолога Хеерт Хофстеде това измерение оценява степента на взаимозависимост, която обществото поддържа сред своите членове.

Отговаря на един фундаментален въпрос: Доколко представата на индивида за себе си се определя от понятията „Аз“ или „Ние“.

Силно индивидуалистични са: САЩ, Австралия, Обединеното кралство и Нидерландия. В тези общества децата от малки биват

учени да мислят самостоятелно и да търсят собствен път.

Силно колективистични са: Гватемала, Южна Корея, Индонезия и Пакистан. В тези общества личните избори (като кариера или брак) се съобразяват с мнението и честта на семейството или общността.

Къде е България? Според редица проучвания: **Преди падането на Берлинската стена колективизмът** в България не е просто културна черта, а държавна идеология и политически строй. **Налице е наложен колективизъм**: Индивидуалната инициатива е силно ограничена за сметка на колективните цели (народен съюз, бригади, партийни организации).

Наблюдава се и сигурност срещу свобода. Хората разчитат на държавата и на затворени, силно лоялни семейни и приятелски мрежи за оцеляване и снабдяване с дефицитни стоки (т.нар. "връзки,."). Личният успех извън рамката на колектива се тълкува по-скоро негативно.

По време на прехода и днес в България се наблюдава индивидуализъм по неволя. След 1989 г. навлизането на пазарната икономика и капитализма принуждава българите бързо да развият индивидуалистични качества, за да успеят в конкурентна среда. Това обаче създава своеобразно културно разделение:

От една страна е налице **"Индивидуализъм на оцеляването"**.: Изследванията на българския мениджмънт показват, че в съвременна България се наблюдава висок индивидуализъм на повърхността - хората често разчитат изцяло на себе си, борят се за личен материален успех и проявяват недоверие към непознати групи или държавни институции.

Същевременно **дълбокият колективизъм** остава: На емоционално и семейно ниво, българинът остава колективист. Оценката показва, че: вземането на решения (за кариера, брак, големи покупки) все още е силно обвързано с мнението и одобрението на разширеното семейство.

В бизнеса личните взаимоотношения и препоръките ("наш човек,") често стоят пред чистите заслуги и професионализъм. Избягва се откритият конфликт на работното място, за да се запази "добрия тон, и хармонията в екипа.

Взаимоотношенията са водещи. Екипът се възприема като "социална микро-общност,," в която, за да се работи ефективно, първо трябва да се изградят сигурност, доверие и лична симпатия.

Западните индивидуални общества работят по-лесно в екип, защото отношенията не са водещи; всеки преследва своите цели и за индивида екипът е временен "договор за сътрудничество между професионалисти,,"

За мен е интересно да наблюдавам как тези културни особености влияят и в църквата. В поведението на западните християни забелязвам по-висока степен на отдаденост, посвещение и готовност да бъдеш на разположение, да помогнеш, да отделиш от времето и средствата си за Църквата и свързаните с нея каузи, отколкото в България.

4. Гущерът, който можеш да хванеш с ръка, се среща в царските палати

Тук виждам два интересни аспекта. Единият е скромност и уязвимост; а другият - избор на среда и места, къде да прекарваш времето си. От примери за другите малки живи същества и от този за гущера виждаме, че да си скромен, привидно слаб, незначителен, уязвим, за някои може би дори ненужен, не е недостатък или ограничаващ фактор в живота.

До голяма степен оцеляването и благоденствието в природата е въпрос на следването на вродените инстинкти в унисон с поставените от Бога естествени закони, което в крайна сметка води до изпълнението на основната цел за живота на всяко от тези същества.

Животът на всяко от тях, както и на цялото творение, **има смисъл и цел**. Не виждаме никое от тези или други животни да си губи времето, да седи и да мърмори и да се оплаква колко му е труден животът, как нищо няма смисъл, за какво живее или пък да не пипва нищо, да се е пуснало по течението на ежедневието и да чака някой да го обгрижва или нещата да се

допринасяме и в резултат на това да берем плодовете на своя труд? Или просто искаме да правим пари? Примерът със зайците ни говори за семейството и дома.

Избираме **партньор в живота?** - повърх-

ността и уязвимостта не са слабост нито ограничаващ фактор.

Стига да имаш вяра и постоянство, с Божията помощ няма невъзможни неща. Поставя и въпроса къде искаме да бъдем и за как-



КАКВА Е ЦЕЛТА ТИ?

случват някак от само себе си.

Вторият аспект при гущера е местата, където би могъл да бъде видян - в царския палат, където има светлина, топлина, храна и се случва нещо, има среда. Произходът и социалният статус, и в немалко случаи други ограничения, като физически недъзи например, не пречат за това, човек да бъде благодарен, целеустремен и успешен.

Целта определя къде, кога и с кого има смисъл да бъдеш и ако това е важно за теб, трудно нещо или някой би могъл да те спре. Юдейските водачи и хората подлагат на въпрос произхода на Исус Христос. Гледат Го с предразсъдък и недоверие, което пречи да повярват в Него. Това обаче на пречи Божият Син да изпълни целта на живота Си на земята, да осъществи мисията Си и да изработи спасение за света!

Един основен въпрос днес: Имаш ли цел в живота и каква е тя?

Съответно имаш ли цели в различните области на живота си? Четирите животинки, които разгледахме ми говорят за четири неща:

Мравките са онова, което осигурява енергия за живота - духовна храна. Ежедневното изучаване на Библията и общение с Бога. Да разбираме волята и намеренията Му за хората и конкретно за нашия живот и как откликваме на това?

Каква е целта ни на **работното място**; въобще как подходим при избора си на работа - търсим подходяща среда, където да градим

ностно или с молитва и търсене на водителство от Бога. На каква основа изграждам брака и дома си? - на разбиранията на света, в който живеем, за който брака е формалност и отживелица или въз основа на Божието слово, на вярата и любовта.

Цел ли ни е да дадем всичко от себе си, за да се погрижим за човека до себе си и за близките си? Стремим ли се да инвестираме във взаимоотношенията, разбирателството и уюта в дома? Помагаме ли си? Даваме ли най-доброто от себе си, или го даваме на чуждите хора, а подхвърляме трохи от себе си на близките си?

Примерът със скакалците поставя въпроса с кого се събираме, сдружаваме, каква е социалната ни среда.

Избрали ли сме своя местна църква и какво е тя за нас - ресторант, социален клуб, място за разтоварване и емоционално зареждане, или семейство.

Разглеждаме ли себе си като част от Христовото тяло? Инвестираме ли себе си, като сме заели своето място и използваме пълноценно онова, което Бог ни е поверил като дарби, таланти и възможности?

Как подбираме приятелите и средата си; хората, с които общуваме и прекарваме време? Отново, търсим предимно полза за себе си или имаме очи да виждаме, сърце да разбираме и ръце и крака да бъдем на разположение?

Примерът с гущера ни говори, че скром-

во използваме времето си. Искане ли да сме в присъствието на Царя на царете днес и във вечността?

Ап. Павел пише до църквата във Филипи „И не само това (произходът, образованието и постиженията в миналото), а и всичко друго сега смятам за безполезно в сравнение с величието да познавам Христос Исус, моя Господ. Заради Него се отрекох от всичко и всичко смятам за ненужен боклук, за да спечеля Христос.“ (Посл. Фил. 3:8)

Целта на Павел е да познава Христос, да бъде с Него и да бъде като Него. Целта на Христос е да изпълни волята на Неговия Небесен баща. Това е основната цел в живота Му; тази цел определя мисленето и поведението Му ежедневно и във всичко. Той казва: „Моята храна е да изпълня волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да довърша Неговото дело.“ (Ев. Йоан 4:34)

„И не бъдете повече ръководени от критериите на този свят, а се променяйте, като непрекъснато обновявате умовете си, за да сте способни да разпознавате какво желае Бог и какво е добро, угодно на Него и свършено.“ (Посл. Римл. 12:2)

Целта на живота на Исус Христос е да изпълнява волята на Бог Отец. Нашата цел е да бъдем с Исус Христос и да бъдем като Него чрез силата на Светия Дух.

„Благодословени са хората, които гладуват и жадуват да вършат Божията воля, защото Бог напълно ще ги насити.“ (Ев. Матей 5:6)

„Защото такава е Божията воля: с добрите си постъпки да затваряте устата на невежите глупци. Живейте като свободни хора, но не използвайте свободата си за прикриване на злосторнически. Живейте като Божии слуги.“

„А светътът отминава, заедно с всички страсти, които поражда, но който изпълнява Божията воля, живее вечно.“ (Ев. Йоан 2:17)

П-р Емануил Тотев



АКО НАПРАВИШ КРАЧКА, МОРЕТО ПРЕД ТЕБ ЩЕ СЕ ОТВОРИ

Фестивал на надеждата

Фестивалът на надеждата през септември 2026 г. в гр. Дупница завърши, но ние продължаваме напред. Оставяме зад себе си дни, изпълнени с вяра, молитви, чудеса, предизвикателства и срещи, които няма да забравим. Вярваме, че септември 2026 година ще остане записан в небето като време, в което Божията любов достигна до стотици човешки сърца.

ГРАД С НЕПРОСТА ИСТОРИЯ

Дупница е град с богата история, но и с болезнени страници. До 1990 г. носи името Станке Димитров, дадено в чест на комунистическия деец, свързан с ръководството на Българската комунистическа партия и Коминтерна. След политическите промени градът възвръща старото си име.

През годините на прехода Дупница придобива известност и с влиянието на силови групировки и организираната престъпност. Имената на Пламен Галев и Ангел Христов, познати като Братя Галеви, се превръщат в символ на този период. С времето около града се изгражда репутация, която оставя следа в съзнанието на хората.

От разговорите ни с местни жители научихме, че за мнозина Евангелието е било непознато, а страхът, недоверието и атеистичният мироглед са оставили дълбоки следи. Именно затова почувствахме още по-силно, че трябва да отидем там. Защото зад всяка история на един град стоят човешки съдби, семейства, болка и хора, които имат нужда да чуят, че Бог ги обича.

КОГАТО ВРАТИТЕ ИЗГЛЕЖДАТ ЗАТВОРЕНИ

След среща с местни църковни лидери и

полученото обещание за подкрепа през м. януари започнахме подготовката за евангелизационен фестивал с палатка. Искяхме да достигнем не само жителите на Дупница, но и хората от околните села.

Предстоеше ни обаче дълъг и труден път. В продължение на месеци не получавахме ясен отговор от общинската администрация. Появяваха се различни пречки, а разговорите често оставаха без резултат. Накрая ни беше поискана такса от 5552,10 евро за десет дни.

Започнахме да се молим и да търсим Божието водителство. В сърцата си имахме едно ясно убеждение: ако трябва да платим, за да може целият град да чуе Евангелието, ще го направим.

За съжаление, с напредването на подготовката някои от местните църкви, които първоначално бяха обещали участие, се оттеглиха. Само една остана вярна на думата си до края.

Имаше моменти, когато ни се искаше да се откажем. Но не можехме да се примирим с мисълта, че толкова много хора са живели години наред без да познават надеждата, която носи Иисус Христос. Знаехме, че зад затворените врати има сърца, които чакат да чуят добрата новина.

"Ако направиш крачка, морето пред теб ще се отвори!," Тези думи се превърнаха в израз на нашата вяра през месеците на подготовка. Вярвахме, че когато Бог даде дума, Той е верен да я изпълни.

Планирахме Фестивалът да се проведе от 4 до 12 септември. Но административните пречки продължаваха. На 19 август почувствахме

особена спешност да действаме. Не приключихме деня, докато не успяхме да разговаряме с човек, с когото да обсъдим конкретно необходимите стъпки. Оказа се, че архитектурата, от чието съдействие зависеше процедурата, предстоеше да излезе в отпуск.

Следващият ден беше решаващ. На 20 август успяхме да заплатим исканата сума и да получим разрешението. В 16:57 ч. напуснахме Общината с документа в ръка и с доказателство за платената такса от 5552,10 евро!

Морето се беше отворило! Това не беше просто разрешение за провеждане на събитие. За нас то означаваше възможност да занесем Божието послание на цял един град, който копнеех да види любовта на Христос.

КОГАТО ЛЮБОВТА СРЕЩНЕ СТРАХА

Още с първите ни излизания по улиците разбрахме колко важно е присъствието ни там. Много хора бяха недоверчиви и изплашени. Трудно им беше да повярват, че някой може да се приближи към тях с усмивка, да им подари книга или Библейско послание и да не поиска нищо в замяна.

Виждахме колко дълбоко се беше настанило недоверието. Някои хора ни приемаха с огромна радост, прегръщаха ни и благодариха за вниманието. Други отказваха да разговарят с нас, защото вече бяха чули, че пристигат "сектанти".

Когато хората не познават Евангелието и го посрещат със страх, това показва колко голяма е нуждата от любов, разбиране и лично свидетелство.

Нашето присъствие в Дупница не беше просто поредната евангелизация. То беше въз-



можност хората да срещнат християни, които не искат нищо от тях, а желаят да им дадат надежда. Екипът ни беше около 45 души. Осигурихме настаняване и храна за всички, а всеки ден излизяхме на улицата, разделени на помалки групи. Срещяхме хора пред "Кауфланд", "Лидл", в парка, в центъра и в различни квартали. Посетихме и осем села в региона.

Говорихме с хората лично, молихме се за тях, подарявахме литература и споделяхме простата, но животопроменяща истина, че Иисус Христос ги обича и има добър план за живота им.

БОГ ДЕЙСТВАШЕ СРЕД ХОРАТА

Всеки ден виждахме хора, които отваряха сърцата си за Бога и се молеха с молитва на покаяние. Молахме се за болни и слушахме техните свидетелства. Не всичко беше лесно. Срещнахме противодействие от различни страни. Докато едни хора ни приемаха с благодарност и радост, други търсеха начини да ни прогонят или разпространяваха неверни твърдения за нас.

Но това не ни изненада. Иисус предупреди

учениците Си, че ги изпраща като овце сред вълци, но им обеща и Своето присъствие. В Дупница преживяхме и двете страни на това служение. Имаше изпитания, но имаше и Божия вяроност. Господ ни укрепяваше, благославяше труда ни и се грижеше за нуждите ни. Когато поглеждаме назад, сърцата ни се изпълват с благодарност за всичко, което Бог направи. Повече от 600 души избраха да се помолят!

Един от най-големите поводи за радост е, че повече от 600 души се помолиха с молитва на покаяние по време на Фестивала и уличните евангелизации. Това е приблизително 2,5% от населението на Дупница. За нас тези числа не са просто статистика. Зад всяко от тях стои човек, семейство, история и възможност за ново начало с Бога.

СВИДЕТЕЛСТВА, КОИТО НИ ВДЪХНОВАВАТ

По време на Фестивала се молихме за болни и чухме повече от 110 свидетелства от хора, които споделиха, че са получили изцеление или че състоянието им значително се е подобрило.

Една жена на около 40 години разказа, че

седмица преди това е претърпяла операция и изпитвала силна болка. След молитвата усетила, че болката е изчезнала, а сърцето ѝ се изпълнило с мир и радост.

Раздадохме около 30 000 екземпляра християнска литература за деца и възрастни. Това е брой, надхвърлящ населението на града. Разпространихме и около 10 000 флаера с Евангелието и молитва на покаяние.

Особено вълнуващо беше да срещаме хора, които ни казваха, че вече са получили флаер, прочели са го и са се помолили с написаната молитва. Така Божието послание продължаваше пътя си и след нашата среща с тях.

Проповядвахме в палатката, по улиците и на площадите, където имахме възможност да разговаряме лично с хората. По този начин достигнахме с Евангелието повече от 2600 души, което представлява приблизително 10% от населението на града.

Благодарим на Бога за чудесните Му дела! Продължаваме да се молим за новите наши братя и сестри!

Софи и Валдемар Пранц



СВИДЕТЕЛСТВО

Бях на християнски лагер в Гърция. Един ден, без да се усетя, влязох много навътре в морето (или е имало подводно течение, което ме е тласкало навътре). В един момент вече нямаше дъно под краката ми, а аз се оказах доста далече от брега. Не мога да плувам, а на плажа нямаше спасител. Беше понеделник - делничен ден, и плажът беше пуст. Уплаших се до смърт - в буквален смисъл! Тогава извиках отчаяно: "Господи, помогни ми!",

После започнах енергично да ритам с ръцете и краката и някак си успях да се придвижа напред по-близо до брега, но се нагълтах с вода и дишах много лошо. На всичкото отгоре и краката ми се схванаха! Накрая на плиткото долазих на четири крака до брега, но няхах сили да стана и останах да лежа на пясъка. За щастие един мъж ме видя и ми помогна да се изправя.

Слава на Бога! Благодаря за Неговата милост, тъй като за девет месеца два пъти ме спасява от сигурна смърт!

Пепи Ламбиева

Знаете ли, че...



Отглеждането на културно грозде започва преди около 6000-8000 години в Близкия изток.

В Армения е открита най-старата винена изба в света, датирана около 4000 г. пр.н.е. По-късно гроздето се пренася от Близкия изток в Европа, Северна Африка и Северна Америка. От началото на XIX век лечението с грозде и гроздов сок е известно като ампелотерапия.

Съдържанието на захари е много по-голямо, отколкото при другите плодове - над 25%. Гроздето е богато и на витамини - С, В и провитамин А. Наличието на много калий подкрепя сърдечния мускул, отделя излишните течности, затова гроздето и сокът му се препоръчват при високо кръвно налягане, камъни в бъбреците или в жлъчката. Магнезият, калцият, фосфорът, желязото, помагат за лечение на рахит, за изграждане на младите кости и зъби, предпазват от анемия. Багрините вещества в гроздето имат съдоразширяващ ефект, което предпазва от инфаркт.

Лозата като лиановидно растение има способността да създава тънки и дълги леторасли. Плодовете на лозата са разположени на леторасли, покарани от пъпки, разположени върху миналогодишни пръчки. Човекът посредством резитби и подпорни конструкции е създал няколко вида формировки на лозата: чашковидна, Гюйо, Мозер, Омбрела, асмовидна и др.

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2027 година



**Божия църква
„Дом на радост“**

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8, ул. Гоце Делчев 112
вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.

В Баня,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
неделя 9:30 ч.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Баня
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева

Банкова сметка в BGN:
Банка ДСК
IBAN: BG63STSA93000020198139
BIC: STSABGSF

Предпечатна подготовка
TEMTO EOOD, www.temto.eu



Вестник Божието Слово
във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106

Цена: 6,00 €
за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>